

ΕΤΟΣ Ε'.
ΑΡΙΘ. 53.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ 1872.

Τιμή ἑτησία, Ἀθηνῶν λ 50
" " Ἐπαρχιῶν " 60

ΕΝΘΥΜΟΥ ΤΟ ΚΕΛΥΦΟΣ (φλύδαν) σου.

Ἴδου τρία ὀρνίθια μόλις ἐξεληόντα τῶν ὠῶν των. Ἴδὲ πόσον σοδαρὺν εἶναι τὸ ἐν καὶ πόσον προσεκτικῶς κυττάζει τὸ ἄλλο! ὡς ἀκούωμεν τί τρέχει. Τὸ ὀρνίθιον μὲ τὸ ἐν ἄκρον τοῦ κελύφους ἔτι ἐπὶ τῆς βραχεώς του εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐξῆλθε τοῦ κελύφους ἐστράφη καὶ ἐθεώρησε τὸ ἄλλο μέρος, τὸ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μὲ ἀπορίαν του ἐξεφώνησε, «Παράξενον! Εἶναι δυνατὸν νὰ ἔζησα ἐγὼ ἐντός σου; Ἐξῆλθον τῷ ὄντι ἐγὼ ἀπὸ σοῦ;»

— «ὦ, μαλιστα, ἀδελφέ μου, εἶπε τὸ ἄλλο ὀρνίθιον, τὸ ὅτι ἴον φαίνεται ὡς νὰ ἐξεκολλήσῃ φιλόσοφος,—μαλιστα εἰς αὐτὴν ἔζηρες καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐκθῆκες, ὅπως καὶ ἐγὼ ἀπὸ μίαν ἄλλην ἀπαράλλακτον ὡς τὴν ἰδικήν σου. Δύσκολον νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, ἀλλ' ὅμως ἀληθές· ἐγὼ δὲν θὰ λησμονήσω τὴν πρώτην μου κατοικίαν ἐν σοφίᾳ. Ἐμπορῶ νὰ ζῶ εἰς ὠραῖον ὀρνιθῶνα, διὰ μεγαλῶσω, ὅπως ἡ μήτηρ μας, ἥ νὰ γείνω βασιλεὺς ἐπάνω εἰς μίαν δωδεκάδα ὀρνίθων, ὅπως ὁ ἀξιότιμος πατὴρ μας, ἀλλ' ὅμως ποτὲ, οὐδέ-

ποτε θὰ ξεχάσω τὴν φλύδαν μου, ἥ θὰ αἰσχυνοῦμαι ποτὲ νὰ ἡμολογῶ τὴν καταγωγὴν μου.

Συχνάκις ταπεινοὶ ἄνθρωποι γίνονται μεγάλοι, ἀλλὰ εἶναι σπάνιον νὰ εὕρῃ τις ἄνθρωπον ἐνθυμούμενον τὴν ταπεινὴν του καταγωγὴν—τὰ βράκη μὲ τὰ ὅποια ἐνεδύετο καὶ τὸ σιληρὸν καὶ γυμνὸν ἑσάφους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξηπλοῦτο καὶ ἐκοιμᾶτο, ἥ τὸν μαῦρον καὶ ξηρὸν ἄρτον, τὸν ὅποιον ἔτρωγεν. Οἱ τοιοῦτοι χάινουσι πολλὸ ἐκ τῆς γλυκύτητος καὶ ὠφελείας, τὰς ὁποίας μία τοιαύτη ἐνθύμησις παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ὅσοι δὲ εἰς τὴν λησμονησίαν ἐνόνουν καὶ τὴν ἀχαριστίαν πρὸς τοὺς γονεῖς των, οἱ τοιοῦτοι εἶναι ἀνάξιτοι τοῦ ὀνόματος τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου.

Ἐλπίζομεν ὅτι κανεὶς τῶν μικρῶν μας ἀναγνωστῶν δὲν θὰ μνηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ μικροῦ ὀρνιθίου.

Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Η ΑΚΑΝΘΑ.

Ἡ μικρὰ Μαρία εἰς τὴν βίαν της νὰ συνάξῃ ἄνθη, ἐπλήρωσε τὴν χεῖρά της μὲ δάξιν ἄκανθαν. Τοῦτο τὴν ἔκαμε νὰ κλαίῃ ἐκ τοῦ πόνου κατὰ πρῶτον καὶ ἔπειτα νὰ φωνάζῃ μὲ θυμὸν λέγασα, «Πόσον ἐπεβόμουν νὰ μὴ ὑπῆρχον ἄκανθα εἰς τὸν κόσμον!»

«Καὶ ὅμως οἱ Σκῶτοι,—εἶπεν ἡ μήτηρ της,—ἔχουσι τὴν ἄκανθαν εἰς τόσῃν ὑπόληψιν, ὥστε τὴν θέτουσιν εἰς τὰ ἐθνικὰ των σήματα ἢ σύμβολα.»

«Εἶναι τὸ τελευταῖον ἄνθος, τὸ ὅποιον θὰ ἐσύναζον, εἶπεν ἡ Μαρία,—μοὶ φαίνεται δὲ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἠμποροῦν νὰ εὕρωσι πολλὰ καλλίτερον ἔμβλημα ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν χόρτων.»

«Ἀλλὰ ἡ ἄκανθα τοὺς ἔκαμε μίαν καλὴν ὑπηρεσίαν,—ἐπρόσθεσεν ἡ μήτηρ της,—ὥστε ἔμαθον νὰ τὴν ἐκτιμῶν πάρα πολύ. Ἰστορεῖται, ὅτι διὰ τὴν Δα- νοὶ εἰσέβαλαν εἰς τὴν Σκωτίαν, ἤτοιμᾶσθησαν νὰ

προσβάλωσι διὰ νυκτός τοὺς κοιμωμένους φύλακας ἐνὸς φρουρίου. Πρὸς τοῦτο ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐξυπόλητοι καὶ εἶχον σχεδὸν φθάσει μέχρι τῶν ἐπάλξεων τῶν τειχῶν, ὅτε εἰς τούτων πατήρας μίαν τοιαύτην ἄκωναν ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ἐξύπνησε τοὺς φύλακας, οἱ ὅποιοι ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Δανῶν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν μὲ μεγάλην φθορὰν νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν· ὥστε, ὡς βλέπεis, ἡ ἄκωνα, ἥτις ἐπλήρωσε τὴν ἰδικὴν σου χεῖρα, ἔσωσε τὴν Σκωτίαν ἐκ τῶν Δανῶν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι τὸ ἀγαπητὸν ἔμβλημα τῶν Σκώτων.

Πολλὰ πράγματα, ἀνωφελῆ ἢ καὶ βλαπτικὰ εἰς πολλοὺς τόπους, εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα εἰς ἄλλους τόπους καὶ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ο ΣΑΜΨΩΝ.

Ὅλοι οἱ ἀνέγνωσαν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἡξεύρουσι τὴν ἱστορίαν τοῦ Σαμψών. Οὗτος ἦτο ὁ Ἡρακλῆς τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας ἀδυναμία του ἐπὶ τέλος κατέστρεψε.

Ἡ δύναμίς του κυρίως συνίστατο εἰς τὰς τρίξας τῆς κεφαλῆς τε, καὶ ὅτε αὐταὶ ἀπεκόπησαν παρὰ τῆς ἀπίστη συζύγου τε Δαλιῆας, οἱ Φιλιισταῖοι ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ τὸν συνέλαβον, τὸν ἔδεσαν, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν ἔθεσαν εἰς μύλον διὰ νὰ ὀλέθῃ, καὶ εἰς τοιαύτην κατὰστασιν καὶ ἐργασίαν ἐδρισκόμενον τὸν παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία.

Δυστυχῆ Σαμψών! ἐκεῖνος, ὅστις διὰ μόνης τῆς

σιαγόνος ἐνὸς ὄνου ἐφόνευσε 1000 ἄνδρας πολεμιστὰς καὶ μὲ γυμνὰς χεῖρας διεσπάραιε φοβερόν τινα λέοντα, ἦδη ὡς ὄνος δεδεμένος εἰς τὸ κωπῖον τοῦ μύλου, ἀλείβει σῖτον πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπεριτμητῶν Φιλισταίων!

Πόσον κακὸν, πόσον ἐξαχρειωτικὸν πρᾶγμα ἡ ἁμαρτία! Ἄν ὁ Σαμψὼν ἐξηκολούθει ὑπακούων τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, θὰ ἔζη καὶ θὰ ἀπέθνησκεν ὡς οἱ λοιποὶ Κριταὶ αὐτοῦ, ἐν τιμῇ καὶ δόξῃ· περιφρονήσας δὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ συζευχθεὶς μετὰ γυναικὸς ἑθνικῆς, καὶ μάλιστα καὶ πόρνης, ἔρριπεν ἑαυτὸν εἰς ἀθλιότητα καὶ κατῆλθε προῶρως εἰς τὸν τάφον.

Ἄλλ', ὡς φαίνεται, ἡ ἀίχμαλωσία καὶ τὸ φθωσις τοῦ ἐπὶ θνήσκον μεταβολὴν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ μετανοίαν εἰλικρινὴ καὶ συγχώρησιν τῶν ἁμαρτημάτων τε. Τοῦτου ἕνεκα καὶ ὁ Θεὸς εἰσέηκουσε τὴν δέησίν του καὶ ἔκαμεν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν σκληρῶν ἐχθρῶν του.

«Ἐναγκαλισθεῖς, — μᾶς λέγει ἡ Ἱερὰ Ἰσραὴλ, — τὴς δύο στύλους τῆς οἰκαδομηγῆς, ἐπὶ τοὺς ὁποίους ἐστηρίζεται ἡ στέγη τῆς καὶ ἐνὶ τῆς ὁποιᾶς εἶχον φέρει αὐτὰν ὅπως διασκηδασάσθω οἱ προῦχοντες μετὰ τοῦ λαοῦ τῶν Φιλισταίων, παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ δύναμιν καὶ σφίγγας ταῦς στύλους κατέρριπεν αὐτοὺς καὶ συναπώλεσθη μεθ' ὅλου τοῦ πληθους ὑπὸ τὰ ῥεῖπτα τῆς στέγης εἰπὼν, «Ἀπολεσθεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.»

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ἐπειδὴ τὰ μικρὰ παιδιά ἀγαπῶσι πολλοὺς τοὺς μύθους καὶ τὰς ἱστορίας ἰδοὺ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ νὰ τοῖς εἰπῶ μίαν περὶ τριῶν μικρῶν κορασίων τῆς Ἑλίζης, Μαρίας καὶ Μαργαρίτας.

Εἰς μικρὰν τινα καλύβην ὀλίγον ἀπέχουσαν ἀπὸ τοῦ ἐξοχικοῦ μέρους ὅπου ἀπέρνων τὸ καλοκαίριον αἱ τρεῖς αὐταὶ κόραι, ἔζων δύο ἄλλα μικρὰ κοράσια· τὰ ὀνόματά των δὲν γνωρίζω, ἀλλ' ἦσαν πάντοτε ἀπλῶς ἀλλὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένα καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὴν θύραν ὡς αἱ τῆς ἁμαξῆς τοῦ πατρὸς τῆς Ἑλίζης διέβαιναν ἐκείθεν χαιρετῶντα τὰς τρεῖς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι πάντοτε τῆς ἔρριπτον ἐκ τῆς ἁμάξης μικρὰ τινα βιβλίαρια μὲ ὠραίας εἰκονογραφίας καὶ ἱστορίας.

Τὸ ἀκόλουθον θέρος αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ μετέβησαν κατὰ τὸ σῶνθες εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πατρὸς των καὶ τὸ ἑσπέρας ἐξῆλθον εἰς περιδιάβασιν ἐφ' ἁμάξης· καθὼς διέβαιναν ἔκωθεν τῆς καλύβης τῶν δύο μικρῶν ἐκείνων ἀδελφῶν, ἐζήτησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δύο μικρὰ ἐκεῖνα κοράσια, ἀλλ' οὐδὲν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ὡς πρότερον.

Τί νὰ ἔγιναν ἄρα γε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κοράσια; — εἶπον μεταξύ των αἱ τρεῖς ἀδελφαί· ἴσως θὰ ἦναι μέσα